

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

ובכתה את אביה ואת אמה

הַנְּגוֹן יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוֹל

מדות הנגון וערכי וצרכי קולות של הנגון הפלולים בעשרה מיני נגינה שמהם נמשכין כל הנגונים שבעולם שיש להם כח לשבר את הלב מאד ולהעלותו ולהמשיכו לה' יתברך מאד מאד, כי הנגון יש לו כח גדול להמשיך את לב האדם לה' יתברך כידוע, וכמו שדבר רבנו ז"ל מזה כמה פעמים, ואמר שטוב מאד להחיות את עצמו עם איזה נגון, ואמר כמה וכמה תורות נפלאות על ענין הפלגת רום מעלות הנגינה העולה למעלה מעלה עד תכלית המעלה, כמובן בדבריו ז"ל למי שמעין בהם ורגיל בהם, ועקר מעלת הנגינה בבחינה הנ"ל, מה שיש כח על ידי הנגון לעלות ולירד עד שיחטף את היגון ואנחה, שהוא בחינת הרוח רעה והעצבות, להפכה לשמחה, שזהו עקר שלמות הקדשה וכו'.

וזהו בחינת ראש השנה ויום הכפורים ועשרת ימי תשובה, כי הם עשרת ימי תשובה כנגד עשרה מיני נגינה שהם כלליות השמחה כנ"ל, ועקר התשובה הוא בבחינת עשרה מיני נגינה שהוא כלליות השמחה, בחינת התהפכות יגון ואנחה לשמחה כנ"ל, וכמובן בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות כמה צריך האדם שרחוק מעבודת ה' להתחזק לשמח את עצמו בכל מה דאפשר, בכל מה שמוצא בעצמו איזה נקדה טובה עדין, ועל ידי זה עקר תקונו, כי על ידי זה נכנס באמת לכף זכות ויכול לזכות לתשובה, כמבאר היטב על פסוק אַזְמַרָה לְאַלְקֵי בְעוֹדֵי עֵין שֶׁם הֵיטֵב.

וזהו בחינת אסור להתחתן בעכו"ם, כי העכו"ם הם בחינת יגון ואנחה וכו' ואין בנו כח להמתיק היגון ואנחה של העכו"ם, כי גם בהיחוד של ישראל צריכין התגברות גדול שיזכה בקדשה גדולה להכניע היגון ואנחה להפכו לשמחה, אבל בת אל נכר היא עצם היגון ואנחה אשה זונה, שהיא בעצמה בחינת מר ממות וכו', בחינת פי שחה אל מות ביתה, ואין כח ביד ישראל להמתיק תקף היגון ואנחה שלהם, ועל פן אסור להתחתן עמהם, וזה שנאמר ביפת תאר, ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים. ואמרו רז"ל, כדי שתהא בת ישראל שמחה וזו עצבה. כי בת ישראל אחיזתה בבחינת שמחה, בחינת שמחי וגילי בת ציון, כי היא משרש נשמת ישראל, שהם עצם השמחה, רק מחמת שאחר כמה השתלשלות משתלשל מבחינת סטרא דנוקבא אחיזת היגון ואנחה, על פן צריכין קדשה יתרה כדי להמתיק הדין הנאחז שם כדי שלא יתאחז, חס ושלום, היגון ואנחה שהוא אחיזת הסטרא אחרא, שהוא התגברות התאונה, חס ושלום, אבל בת עכו"ם היא בחינת עצם הקלפה ששמה על שם העצבות והיללה כידוע.

ליקוטי הלכות פריה ורביה ג' יד

השב תשיבם לאחיק

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

זֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה

זֶה בְּחִינַת הַשְּׁבִת הָאֲבֵרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּשׁוּבָה מִפְּנֵי שֶׁ, בְּחִינַת הַשְּׁבִת תְּשׁוּבָה לְאַחִיק, בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, כִּי בְּחִינַת הָאֲבֵרָה זֶה בְּחִינַת וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל שְׁשָׁם כָּל הַנְּדָחִים וְהַנְּאֻבָּדִים. וְעֵקֶר הַשְּׁבִת הָאֲבֵרָה הוּא הַיְקָא קָדָם יְאֹשׁ זֶה בְּחִינַת וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּקֶד, כִּי אִם לֹא לִיְאֹשׁ עֲצָמוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, אִף אִם תָּעָה בְּשָׂה אֻבֵּד, כִּי אֵין שׁוֹם יְאֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל.

זֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה בְּשִׂינּוּ מִיְאֹשׁ עֲצָמוֹ בְּשׁוֹם אִפֵּן בְּעוֹלָם כָּלָל אִף אִם נִפְּל לְמָקוֹם שְׁנִפְּל אִף עַל פִּי בֵּן צָרִיד שִׂידַע כִּי מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְלִקְיָם וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּקֶד וְלִבְלִי לִיְאֹשׁ עֲצָמוֹ כָּלָל זֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה.

ליקוטי הלכות אבידה ומציאה ב'

ואספתו אל תוך ביתך

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

מִחְזִיר לָהֶם מְעַט מְעַט

ואם לא קרוב אחיך אליך ולא ידעתו ואספתו אליך ותיה עמך עד דרש אחיך אתו ותשבתו לו. הבן היטב פרוש המקרא הזה לענין הצדיק שהוא עקר המשיב כל האבדות של כל באי עולם שהוא מתנוגע בעבודתו עד שמוצא כלם. והוא חפץ בכל עת להשיב כלם לבעל האבדה מיד אך כל זמן שהם רחוקים ממנו מכרח לאספם אליו והם עמו עד דרש אחיך אותו וכו' בבחינת ואם לא קרוב אחיך אליך וכו'. וכמו שכתוב בסימן קפ"ח שצריכין לבוא אל הצדיק לחזר אחר אבדתו שאבד ושכח מיד כשיצא לאור העולם וכו', עין שם. נמצא שכל אלו הנפשות הבאים אל הצדיק שיקרבם לה' יתברך הם באים אליו לבקש אחר אבדתם הנ"ל והצדיק לוקח כל אלו הנפשות ומעלה אותם ומחדשם בבחינת עבור וממשיך על ידם חדושי תורה נפלאים ונוראים וכו' משיב ומחזיר להם אבדתם, כי עקר אבדתם הוא התורה ששכח כשיצא לאור העולם, כמו שמבאר שם בסימן קפ"ח הנ"ל.

ועתה בכל פעם שבאים אל הצדיק הוא מעלה נפשותם ומחדשם וחוזר וממשיך להם תורה, תינו בבחינת התורה ששכח ונאבד מהם הוא מחזיר להם עתה ביתר שאת על ידי החדוש שחדש נפשותם בבחינת עבור. וגם על ידי התורה שממשיך להם הוא מאיר עליהם אור גדול עד שיש להם כח בעצמם לחפש ולבקש אחר שארי אבדתם שעדין לא מצאו, כי בודאי אי אפשר להחזיר להם כל אבדתם המרבית מאד בפעם אחת שלא יזיק להם רבוי האור חס ושלום, כי רבוי השמן גורם כבוי הנר, ובהכרח להחזיר להם מעט מעט כפי תכנתם וכפי התעוררותם אל האמת. ובכל פעם על ידי כל תורה ותורה שהם מקבלין מהצדיק בעת שבאים אליו על ידי זה נמשך להם אור ונר לחפש על ידם אחרי שארי אבדתם כי התורה נקראת אור ונר, כמו שכתוב, כי נר מצוה ותורה אור. והאבדות צריכין לחפש אחריהם ותחפוש הוא בגרות, כמו שאמרו רז"ל, תינו על ידי אור ונר של התורה והמצוות שהחכם מזכה אותם על ידי זה מאיר אור נשמתם ועל ידי זה יכולין לחפש ולמצא את אבדתם בבחינת נר ה' נשמת אדם חופש וכו'.

דיקוטי הלכות אבידה ומציאה ג' ב

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר ישראל שווארץ הי"ו
לרגל שמחת אירוסים בנו נחמן שיחי' למזל טוב

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָּה

עד דרוש אחיק אותו

לְבַקֵּשׁ וּלְהַפִּיר אֲבֹדָתוֹ

דַּע נְשָׁרִיךְ לְנַסֵּעַ לְהַצְדִּיק לַחֲזוֹר עַל אֲבֹדָתוֹ, כִּי קֹדֶם שְׂיוּצָא הָאָדָם לְאוֹיֵר הָעוֹלָם, מְלַמְּדִין וּמְרַאֲיִן לוֹ כָּל מַה שְׂשָׁרִיךְ לַעֲשׂוֹת וּלְעַבֵּד וּלְהַשְׁיִיג בְּזֶה הָעוֹלָם, וְכִיּוֹן שְׂשִׁיצָא לְאוֹיֵר הָעוֹלָם מִיַּד נִשְׁכַּח מֵאֲתוֹ, כְּמוֹ שְׂשִׁאמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (נְדָה ל:), וְהַשְׁכָּחָה הִיא בְּחִינַת אֲבֹדָה, כְּמוֹ שְׂשִׁקְרָאוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל אֶת הַשׁוֹכֵחַ אוֹבֵד, כְּמֵאמָרָם ז"ל (אֲבוֹת פָּרָק ה'): 'מָהִיר לְשִׁמְעַע וּמָהִיר לְאֲבֹד' וְכו'.

וְצָרִיךְ לַחֲזוֹר וּלְבַקֵּשׁ אֲבֹדָתוֹ, וְהָאֲבֹדָה שְׁלוֹ הִיא אֲצֵל הַצְּדִיק, כִּי הַצְּדִיק חוֹזֵר עַל אֲבֹדָתוֹ עַד שְׂשִׁמוּצָאָהּ, וְאַחַר שְׂשִׁמוּצָאָהּ, חוֹזֵר וּמְבַקֵּשׁ אַחַר אֲבֹדוֹת אַחֵרִים עַד שְׂשִׁמוּצָא גַם אֲבֹדָתָם, עַד שְׂשִׁמוּצָא הָאֲבֹדוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, עַל כֵּן צָרִיךְ לְבוֹא לְהַחֲכֹם לְבַקֵּשׁ וּלְהַפִּיר אֲבֹדָתוֹ, וּלְשׁוּב לְקַבְּלָהּ אֲצֵלוֹ.

אִךְ הַצְּדִיק אֵינוֹ מְשִׁיב לוֹ הָאֲבֹדָה עַד שְׂשִׁדְרָשְׁנוּ אִם אֵינוֹ רַמְאִי וְשִׁקְרָן, כְּמוֹ שְׂשִׁכְתוֹב: "עַד דְּרַשׁ אַחִיק וְהַשְׁבַּתוֹ לוֹ" עַד שְׂשִׁתְּדַרְשׁ אֶת אַחִיק אִם אֵינוֹ רַמְאִי' (בְּבָא מְצִיעָא כו:):

ליקוטי מוהר"ן קפ"ח

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיהַ

כלאים ושעטנו

הַעֶקֶר הוּא מְנִיעוֹת הַמַּח

בַּפְּרָשָׁת כִּי תֵצֵא נִסְמָךְ אֶסוּר כְּלָאֵי הַכֶּרֶם לְפָרֶשֶׁת לֹא תִחְרַשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמוֹר יִחְדְּיוּ וְאַחַר כֵּן לֹא תִלְבַּשׁ שְׁעֵטָנֹךְ וְכוּ', כִּי כָל הַמְּנִיעוֹת מֵעֲבוּדַת ה' יִתְבָּרֵךְ נִמְשָׁכִין מֵהַבְּגָדִים הַצּוֹאִים וְכוּ', וְעֵקֶר הַתְּגָבְרוֹת שֶׁל הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים לְמַנְעוֹ מִדְּרֹךְ הַחַיִּים הָאֲמִתִּי הוּא עַל יְדֵי גְאוּת וְכִבוּד הַמְדַמָּה שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה, כִּי בּוֹדָאֵי מִי שִׁירְגִישׁ שְׁפִלוּתוֹ בְּאֲמַת וְיִשִּׁים אֶל לְבוֹ אֵיךְ הוּא מְלַכְלֵךְ בְּעוֹנוֹתָיו וְתַאוּתָיו וּפְגָמָיו הַרְבִּים בּוֹדָאֵי יֵלֵךְ עַל יְדָיו וְעַל רַגְלָיו וַיִּבְקֶשׁ בְּכָל כַּחוֹ אֶת רוּפֵא הָאֲמִתִּי שְׂיוּכַל לְרַפֵּא תַחֲלוּאֵי נַפְשׁוֹ, כִּי מִי יוּכַל לְסַבֵּל לְהֵיוֹת מְלַבָּשׁ בְּבָגְדִים צוֹאִים וּמְטַנְפִים. אִךְ הַבְּגָדִים צוֹאִים בְּעֶצְמָן מְבַלְבְּלִין אֶת דַּעְתּוֹ וּמַעְקֵמִין אֶת לְבָבוֹ עַד שֶׁעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ כְּלֹא יָדַע אֶת טְנוּף מַעֲשָׂיו. וְחַפֵּץ עַדִּין בְּכִבוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְנוֹפֵל בְּגְאוּת וּגְסוּת הָרוּחַ. וְעַל יְדֵי זֶה אֵינּוּ יְכוּל לְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֲמִת שֶׁלֹּא יִלְעִיגוּ עָלָיו בְּנֵי אָדָם, וַיְהִי נַחֲשָׁב בְּעֵינֵיהֶם כְּשׁוֹטָה וּכְמִשְׁגָּע. בְּפָרֶט עֵתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים שְׁנִתְקַיֵּם וְתִשְׁלַךְ אֲמַת אֶרְצָה וְסָר מֵרַע מִשְׁתוֹלָל וְהַכְּבוּד נִהְפָּךְ לְזָרִים וַיִּרְאֵי חֲטָא נְמָאֲסִין וְכוּ' אָבַל מִי שֶׁמְשִׁים אֶל לְבוֹ כְּאֵב מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר לֹא טוֹבִים וּמְרַגִּישׁ שְׁפִלוּתוֹ בְּאֲמַת. בּוֹדָאֵי יִכִּיר הָאֲמַת לְאֲמַתּוֹ וַיִּשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם וַיִּתְקַרֵּב אֶל הָאֲמַת בְּמָקוֹם שֶׁהוּא, וְכִבֵּר מִבְּאֵר בְּדַבְּרָיו ז"ל שֶׁעֶקֶר כָּל הַמְּנִיעוֹת הֵם מְנִיעוֹת הַמַּח, הֵינּוּ עַל יְדֵי שְׁנִתְעַרֵּב דַּעְתּוֹ וְנוֹטָה מִן הָאֲמַת.

וְזֶה בַּחֲנִינַת כָּל אֶסוּרֵי כְּלָאִים שֶׁכָּל מֵינֵי כְּלָאִים אֶסוּרִים לָנוּ שֶׁלֹּא לְעַרְבֵב אוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה שֶׁהוּא שְׂרָשׁ, כִּי כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם דּוֹמֵם צוֹמַח חַי מְדַבֵּר כָּל דָּבָר וְדָבָר יֵשׁ לוֹ שְׂרָשׁ בְּאוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה. וְעַל יְדֵי כְּלָאִים חַס וְשְׁלוֹם גּוֹרֵם שְׁנִתְעַרְבְּבִין חַס וְשְׁלוֹם גַּם אוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה שֶׁהֵם שְׂרָשׁן וּמִשָּׁם בָּאִים כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם כְּנ"ל וְעַל כֵּן נִקְרָאִים בְּשֵׁם כְּלָאִים שֶׁהוּא לְשׁוֹן מְנִיעוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וַיִּכְלָא הָעָם מִהִבִּיא. אַתָּה ה' לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ וְכוּ'. וְכֵן הַרְבֵּה. וְכִתִּיב, וּבִבְתֵי כְּלָאִים הִחְבָּאוּ. שֶׁהוּא בֵּית הָאֶסוּרִים שְׂמוֹנְעִים אוֹתוֹ לְצֵאתָ, כִּי כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם בָּאִים עַל יְדֵי בַּחֲנִינַת כְּלָאִים שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת עֲרֹבֹב וְכוּ' שֶׁמִּשָּׁם כָּל בְּלִבוֹל הַדַּעַת וּסְבָרוֹת הַהַפּוּכוֹת שֶׁמֵּהֶם כָּל הַמְּנִיעוֹת וְכוּ' וְעַל כֵּן עֶקֶר הַתְּקוּן עַל יְדֵי הַצְּדִיקֵי אֲמַת שֶׁיְכוּלִים לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה בְּקִדְשָׁה כְּרָאוּי עַד שִׁיאִירוּ כָּל אוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹת כְּפִי מַה שֶׁצָּרִיכִין לְעוֹרֵר וּלְהַקִּיץ אֵלָיו הַנְּפָשׁוֹת עַד שִׁיתְעוֹרְרוּ בְּתִשׁוּבָה בְּשִׁלְמוֹת כִּי הַצְּדִיק צָרִיךְ לְצַרֵּף אוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּחִדוּשִׁים נְפִלְאִים בְּכָל פַּעַם כְּפִי מַה שֶׁצָּרִיךְ לְתַקּוֹן אֵלָיו הַנְּפָשׁוֹת שְׁנִתְרַחֲקוּ מִשְׂרָשָׁם וּלְהוֹלִיכָם וּלְהַדְרִיכָם בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר וּבְעֲצוֹת טוֹבוֹת הַצְּרִיכִים כְּפִי הָעֵת וְהַזְּמַן וְכִפִּי שְׂרָשׁ נַפְשָׁם וְכִפִּי תְקוּן הַצְּרִיכִים לְהַפְגִּימִים שֶׁפָּגְמוּ בָהֶם וּבִשְׁבִיל זֶה צָרִיכִין בְּאֲמַת לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד מְאֹד אַחַר צְדִיק אֲמִתִּי כְּזֶה:

ליקוטי הלכות ערלה ה' ט

עמוד זה נדבכת הר"ר שמואל שפירא שליט"א
לרגל שמחת הברית מילה לבנו נתן דוד שיחי' למזל טוב

על דבר אשר לא צעקה

טועמיה

פרשת השבוע

עַל יְדֵי תַפְלָה יְכוּלִין לָבוֹא לְכָל טוֹב

עַקֵּר דִּינֵנוּ שֶׁל אָדָם הוּא עַל שְׂלֵא תִּיה זְהִיר בְּעֵינֵי
תַּתְּפִּלָּה כִּי עַל יְדֵי תַּתְּפִּלָּה יְכוּלִין לָבוֹא לְכָל טוֹב
לְתוֹרָה וְלַמַּעֲשִׂים טוֹבִים וְלַתְּשׁוּבָה וְלַהֲנַצֵּל מִן
הַחַטָּא וְכִמוֹ שֶׁתִּקְנוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה תַּתְּפִּלוֹת
הַרְבֵּה עַל זֶה.

וְזֶה מוֹיֵן בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה שֶׁאָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה: יְכוּל אֲנִי לְפַטֵּר אֶת כָּל הָעוֹלָם מִן
הַדִּין וְכוּ' וּמִסְקוֹ מֵאֵי אֲנִי יְכוּל לְפַטֵּר דְּקָאָמַר מַדִּין
תַּתְּפִּלָּה כִּי דִין תַּתְּפִּלָּה הוּא כָּלֵל הַדִּין וְתַתְּשִׁיבוֹן שֶׁל אָדָם
כִּי אֶלְמָלֵי הָיָה זְהִיר וְרָגִיל בַּתַּתְּפִּלָּה פָּרְאוּי הָיָה
זוֹכֵה לְתִקּוֹן הַכֹּל וְכַמְבֹאֵר גַּם בַּמְּפָרְשִׁים מַעֲיִן זֶה
וְכַמְבֹאֵר אֶצְלָנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר שֶׁזֶּה נִלְמַד מִעֵינֵי
נַעֲרָה הַמְּאָרְסָה שֶׁעַקֵּר הַחַיּוֹב שֶׁלָּהּ לְמִיתָה
רַחֲמָנָא לְצִלָּן, הוּא עַל דְּבַר אֲשֶׁר לֹא צָעָקָה וְכוּ'.

ירח האיתנים תורה ט'

עמוד זה נדבכת הר"ר ישראל יצחק קעניג הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי' למזל טוב

פרשת מי תצא

טוֹעֲמִיָה

מכתב ממוהרנ"ת

בעזרת השם יתברך אור ליום ה' פי תצא תקצו נעמרוב:

אהובי בני חביבי, עד הנה עזרנו רחמיו יתברך שתהלה לאל בזה היום בשרו אותי שיתנו לי בילעט. פי הגיעה התשובה מקאמיניץ לתן. טוב להודות לה' אשר עד כה עזרנו. בן יוסף ה' להושיענו מכל צרותינו. וישיבנו מהרה לשלום לביתי לברסלב. וירום קרננו למעלה ויראו שונאינו ויבשו. ולה' הישועה, פי יש לנו תהלה לאל על מי לסמוך. והנה עתה אני מקנה לקבל הבילעט בעזרת השם יתברך בשבוע זאת. ואז אסע לאומאן אם ירצה השם אחר שבת הסמוך הבא עלינו לטובה ביום ג' או ד' פרשת תבוא הבא עלינו לטובה, השם יתברך ירחם עלי ויביאני מהרה לשם לשלום מהרה. יתר מזה אין פנאי להאריך פי מוסר כתב זה נחוצ, ויקבל קנטרסים מכתב ידי וישמרם אצלו. פי הם דברים יקרים מאד מפז ומפנינים פידיע לה'.

ועתה תתחזק בישועת ה' אשר עזרנו עד הנה ותצפה לישועתו תמיד שיזכר לבוא לאומאן על ראש השנה הבא עלינו לטובה בלי יסורים גדולים. והשם יתברך יעזרנו לפעל בקשתינו ברחמים בראש השנה הבא עלינו לטובה שיזכר להכתב ולהחתם לחיים טובים ארפים ולשלום, לזכות על כל פנים מעתה לילך בדרך האמת אשר הורנו גאון עזנו אדוננו מורנו ורבנו זכר צדיק לברכה:

דברי אביה המודה על העבר ומבקש על להבא ומצפה לישועה: נתן מברסלב: ושלום לכל אנשי שלומנו באהבה רבה. ובפרט לידידי כנפשי המפלג מורנו הרב יעקב גרו יאיר. ישועתנו תשגבך ותחזקך שתבוא אתה גם אתה לאומאן על ראש השנה הבא עלינו לטובה להיות נמנה עמנו, מזה אמר לה' ידיד נפשי המאמין לא יחוש, בפרט פי ידעתי פי תהלה לאל לבך נכון וחזק בהאמת לאמתו. על בן אל תתירשל חס ושלום מלקים דבריני. פי העולם הזה על עובר ורוח בזה אין נמצא פעולם ודי למבין בזה.

דברי אוהבו באמת לנצח המזרזו לטובתו הנצחית: נתן הנ"ל

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר צבי אריה מיימון הי"ו
לרגל שמחת אירוסיו בנו נחמן שיחי' למזל טוב

עזלה על הכל

טוֹעֲמִיָה

הראש השנה שלי

הָעוֹלָם נִתְקַבְּצִים מֵעַט מֵעַט

ב"ה, יום ג' פְּרָשֶׁת כִּי תֵצֵא, פה אומאן.

לְכַבֹּד יְדֵי הַיָּקָר כְּשֵׁ"ת מוֹה"ר יִצְחָק מֵאִיר נ"י קְאֲרֵמָאן וְלְכֹל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים וְהַנְּכַבְּדִים.

אחדשה"ט. בְּאֵתִי לְהוֹדִיעְכֶם כִּי בְרוּךְ ה' הָעוֹלָם נִתְקַבְּצִים מֵעַט מֵעַט עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאוּמָאן, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי הַשֵּׁ"ת שְׁעַד רֵאשׁ הַשָּׁנָה יִפְתָּחוּ הַמְצָרִים וְכֹל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ יָבוֹאוּ עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ כִּי זֶה עֵקֶר חַיּוּתֵנוּ מֵה שְׁאֵנוּ זוֹכִין לִילָךְ בְּכֹל יוֹם וְיוֹם וּלְפָרֵשׁ שִׁיחַתְנוּ מְרִירוֹת נִפְשָׁנוּ עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ. וְלִהְיוֹת שֵׁם לְפָנֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת.

וּבְרוּךְ ה' אַחַר כֵּךְ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ הוֹלְכִין מִצִּיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ נִמְשָׁךְ שְׂמֵחָה בְּלִבֵּנוּ וְכֹל זֶה הוּא בְּכַחוֹ שֶׁל רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ כִּי שְׂמוֹ מְרָמֵז עַל זֶה נַחֲמָן בֶּן שְׂמֵחָה, וּבְכֹמוֹ שֶׁהַבְּטִיחְנוּ בְּחַיֵּינוּ הַקְּדוֹשִׁים לְעֲמוּד בְּעֶזְרַתְנוּ סְלָה תָּמִיד וּבְרוּךְ ה' הוּא מְקַיֵּם הַבְּטָחָתוֹ, כִּי הָעֵקֶר הָעֵצוֹר לְדַחוֹת תִּיגוֹן וְהָאֲנָחָה וְהַמָּרָה שְׂחוֹרָה וְלִזְבוֹת לְשְׂמֵחָה וְכֹל זֶה זוֹכִין עַל יְדֵי הָעֲצוֹת שֶׁל אֲדָמוֹ"ר ז"ל, וּבְפָרְט עַל יְדֵי צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ וּבְפָרְט עַל יְדֵי הוֹדוֹי הַדְּבָרִים שֶׁזוֹכִין לְהִתְוֹדֹת בְּעֶרְב רֵאשׁ הַשָּׁנָה עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְאִזּוֹ יָכוֹל רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ לְהִתְקוֹן הַנֶּפֶשׁ לְאָדָם מֵה שְׂאִין בְּכֹל הַשָּׁנָה, כְּמִבְּאֵר בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים, וְיְהִי רְצוֹן שִׁיפְתָּחוּ הַמְצָרִים וְכֹל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ יָבוֹאוּ עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה.

יְדִידְכֶם וְחִבְרְכֶם, מֹשֶׁה גְּלִידְמָאן מִטְּשַׁעֲנַסְמַחֹב

רינת ציון ו'

עמוד זה נדבת הר"ר נחמן דוידוביץ הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבת תחי' למזל טוב

לְשׁוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל

טוֹעֵמִיָּה

כּמבאָר בלשון לעז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')אָמַר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ
בְּזוֹ הַלְשׁוֹן:

לְעֵתִיד לְבוֹא
וְוַעֲטָ דִּיא גַּאנְצֵעַ
וְוַעֲלֵט זַיִן
בְּרֶסֶלְבִיר חֲסִידִים

~ תרגום ~

לְעֵתִיד יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם אֲנָשֵׁי בְּרֶסֶלֶב.

דַּאִיְתָא בְּמַדְרָשׁ עַל פְּסוּק וְנִתְתִּי לָכֶם לֵב בְּשׂוֹר אֶל תִּקְרִי בְּשׂוֹר אֶלָּא
בְּסוֹר, שְׂיִהְיֶה כָּל אֶחָד בּוֹסֵר בְּחֶלֶק שֶׁל חֲבֵרוֹ. לֵב בְּסוֹר אוֹתִיּוֹת בְּרֶסֶלֶב:

חיי מוהר"ן של"ט

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר יוסף ברוין הי"ו
לרגל שמחת הברית מילה לבנו משה שיחי' למזל טוב

סבלתי תרתי גיהנם, כי משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש, ואני סבלתי יסורים כאן שתי שנים. גם אמר, עד עכשו היה בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו, עכשו מתחיל וכו' ואיני יודע הלשון שאמר יותר, אך הענין הוא שעכשו מתחיל השם יתברך להיטיב וכו':

אמר המעתיק שמעתי שאמר רבנו זכרוננו לברכה אנחנו כבשנו את עיר ברסלב בהמחאת כף ורקודין. (כי באמת בתחלת כניסתו לברסלב דבר תכף ממחאת כפים בתפלה, שעל ידי זה מגרשין האויר של חוץ לארץ וממשיכין אוירא דארץ ישראל, כמבאר במאמר אתם נצבים וכו'. וכן בשנה זו רקד הרבה אודות לבטל הפונקטין [כמה גזרות ובתוכם הגזירה לקחת יהודים לצבא]. ובחרף זה אמר מאמר ואלה המשפטים סימן 'ה' המדבר מרקודין והמחאת כף):

עוד שמעתי שפעם אחת סמוך לכניסתו לברסלב מזגו לו כוס יין לקדוש, ונשפך על הארץ. ומזגו לו כוס אחר, וקדש עליו. ואחר כך אמר היום נטענו שם ברסלביר חסידים, ושם זה לא ישתקע לעולם, כי לעולם יהיו אנשי שלומנו נקראים על שם עיר ברסלב וכן היה כמפרסם:

ופעם אחת אמר בביתו של הרב הקדוש דודו רבי ברוך זכרוננו לברכה דודי רצה לישב בברסלב ולא נתישב שם ואני יושב בברסלב, וכן מפרסם עוד בין אנשי שלומנו דבורים הרבה בענין ישיבת ברסלב והמובן מדבריו, שהיו לו זכרוננו לברכה בענין ישיבתו בברסלב סודות נוראים ונפלאים מאד:

חיי מוהר"ן קטו

בשנת תקס"ב בחדש אלול נכנס לברסלב ובא לכאן על שבת פרשת מי תצא. וכאשר נשמע הדבר בנעמריב הסמוך לפה היה אצלנו דבר פלא מאד שהוא נכנס לכאן. אבל השם יתברך חמל עלינו מן השמים, וחשב מרחוק להיטיב אחריתנו להשאיר שארית בארץ למען עשה כהיום הזה להחיות עם רב. כי בכאן נגמרו הספרים הקדושים הנדפסים, ופה חבר הספרים הנעלמים מעין כל חי, הינו מה שנשרף וספר הגנוז וכו' וכו', ואנחנו זכינו ברחמי המרבים להתקרב אליו תכף בכניסתו לפה, ויתבאר מזה במקום אחר, אם ירצה השם, באריכות. ואמר, אלו לא בא לברסלב אלא בשביל לקרב אותי די.

ופה ברסלב ישב בשלוח מבני העיר כל ימיו, אבל בעולם היה המחלקת הולך ומתגבר וכל מה שקרב יותר אנשים להשם יתברך, התגבר המחלקת יותר. אבל הוא זכרוננו לברכה עשה את שלו, ועלה בכל יום ובכל שעה ובכל רגע למעלות גבוהות ורמות אשר אין לשער כלל. ולולא שהתגבר הקטרוג על העולם עד שלא היה העולם פדאי לינק מאור כזה ועמד וגנזו, היה נתגלה גדלתו בעולם והיה מחזיר כל העולם אליו יתברך. כי זה היה כל מגמתו תמיד כל ימי חייו, ובזה עסק תמיד לזכות הרבים ולהוציאם מחשך לאור, מאפלה לאור גדול:

ענה רבנו זכרוננו לברכה ואמר מה יהיה אם יגרשו אותי מכאן גם כן, בכל מקום שאבוא לשם בכל מקום שאעשה פסיעה, אתקן תמיד. [וויא איה וועל אטרעט טאהן וועל איה אלץ פאר רעכטין] כשיצא מזלאטיפאליע בעת שכתב באו העגלות מברסלב בשבילו להביאו לברסלב אמר כאן בזלאטיפאליע

זמני שבת קודש – פרשת כי תצא

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:42	6:41	6:58	6:53	6:51	6:52	7:35	7:24
שקיעה ערב שב"ק	7:22	7:21	7:20	7:23	7:21	7:22	8:05	7:46
חצות הלילה	1:45	1:46	1:47	1:46	1:46	1:46	2:42	2:18
עלות השחר	4:51	4:52	4:52	4:48	4:52	4:49	4:13	4:44
עטיפת הטלית	5:16	5:16	5:16	5:12	5:16	5:13	4:48	5:12
נין החמה	6:08	6:09	6:09	6:05	6:08	6:06	6:00	6:13
סוף זמן קר"ש מג"א כמנהג אנ"ש - וכרצון רבינו ז"ל	8:35	8:36	8:36	8:32	8:35	8:33	8:20	8:38
סוף זמן קר"ש גר"א	9:25	9:26	9:26	9:23	9:26	9:24	9:31	9:36
חצות היום	12:42	12:43	12:44	12:41	12:43	12:42	1:02	12:59
שקיעה יום שב"ק	7:21	7:20	7:19	7:22	7:20	7:21	8:03	7:45
צאת השבת	7:54	7:55	7:56	7:56	7:55	7:56	8:54	8:28
צאה"ש 72 דק'	8:33	8:32	8:31	8:34	8:32	8:33	9:15	8:57

כללים: הדלקת נירושלים ובי"ש מירון והר יונה 40 דק; במודיעין 30 דק; בב"ב וח"ל 22 דק. שקיעת החמה בא"י בגובה, כאומן ובהו"ל במישור. חצות הלילה שש שעות שוות מצאה"כ בינונים לפי האופק (כ-6.5 מע'). עלות השחר (72 ע"פ מע') 16.1 מע'. עטיפת הטלית 11.5 מע'. ניין החמה במישור כנהוג. סוק"ש (מג"א כנהוג) מעלוה"ש 16.1 מע' עד צאה"כ בינונים לפי האופק. צאת השבת בצאת כוכבים קטנים (רצו) 8.5 מע'.

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284 (זמין גם באומאן)

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

לוח הלימודים היומיים לשבוע הבא פרשת כי תבא

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת קודש
ק"ב:	ק"ג.	ק"ג:	ק"ד.	ק"ד:	ק"ו.	ק"ו:
ס"ד	ס"ה	ס"ו	ס"ז	ס"ח	ס"ט	ע
מ"ו	מ"ז	מ"ח	מ"ט	נ	נ"א	נב
תורה מ' תנינא - מי שיודע מארץ ישראל						
התורה הזמנית						